

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 23.378 van 20 februari 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 17 december 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 december 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat V. VEREECKE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Kameroens staatsburger te zijn afkomstig van Baforchu in de North West province. Uw moeder hertrouwde na het overlijden van uw vader met (E. T.) en u en uw zus kenden problemen met uw stiefvader. U werd door uw stiefvader misbruikt en u hebt een kind van hem. Uw stiefvader sprak over een huwelijk en u besloot om te vluchten. U liet uw drie kinderen bij uw vriendin (P. O.). U hebt Kameroen verlaten op 27 januari 2007 en u vroeg op 29 januari 2007 asiel aan. In het kader van uw asielaanvraag werd op 12 juli 2007 een beslissing van weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. U tekende op 8 juni 2007 beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, maar u verscheen niet op de zitting van 20 augustus 2007 noch was u vertegenwoordigd en aldus werd uw beroep verworpen.

Op 9 juni 2008 vroeg u een tweede maal asiel aan. U verklaart niet te zijn teruggekeerd naar Kameroen. Ter ondersteuning van uw tweede asielaanvraag legt u volgende documenten neer: brieven van uw tante (M. A.) en uw vriendin (P. O.), foto's van uw kinderen, een oproepingsbrief dd. 20.7.2007 uitgevaardigd door State Counsel in Bamenda en politietelegrammen dd. 15.1.2008 en 26.5.2008.

U woont in België samen met (G. T. K.) en u bent op 10 september 2008 bevallen van een zoon (G. J. C.).

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Wat betreft de door u aangehaalde elementen voor uw tweede asielaanvraag dient te worden opgemerkt dat u **blijft bij de redenen aangehaald in uw eerste asielaanvraag** (zie gehoor CGVS, p.2). De documenten die u neerlegt ter ondersteuning van uw tweede asielaanvraag doen geen afbreuk aan de motivering van uw eerste asielaanvraag. De brieven van uw tante en uw vriendin betreffen persoonlijke briefwisseling en bevatten aldus geen objectieve aanwijzing van uw beweerde vrees. Bovendien kan de waarachtigheid van de inhoud van een dergelijk document onmogelijk worden nagegaan. Ook wat betreft de telegrammen en de kopie van de oproepingsbrief dient te worden opgemerkt dat algemeen bekend is dat Kameroen tot de meest corrupte landen behoort en officiële documenten en stempels openlijk te koop zijn (zie informatie administratief dossier), waardoor de authenticiteit van de door u neergelegde documenten niet kan worden nagegaan.

Daarenboven weerleggen deze brieven en documenten de conclusies uit de beslissing van 12 juli 2007 niet. Immers, ze maken enkel melding van problemen die u nu zou kennen omdat de vader van één van uw kinderen (uw stiefvader) u aanklaagt voor 'kidnapping' van zijn kind. Nergens uit deze briefwisseling of documenten blijkt dat hij u wil misbruiken of nog een relatie met u wil of u om een andere reden wil vervolgen. Evenmin blijkt hieruit dat u (of uw kinderen in Kameroen) geen bescherming zouden kunnen genieten van de plaatselijke autoriteiten tegen misbruik door uw stiefvader.

De gerechtelijke vervolging wegens 'kidnapping', die u volgens uw verklaringen en documenten zou riskeren, valt bovendien buiten de criteria van de Conventie van Genève. Het betreft immers geen vervolging omwille van uw nationaliteit, etnische origine, religieuze of politieke overtuiging, noch omwille van uw behoren tot een sociale groep. Verder blijkt nergens uit uw verklaringen dat u tijdens de rechtsgang geen recht zou hebben (of gehad hebben) op een eerlijk proces. U haalt aan dat uw stiefvader militair was en zo invloed zou hebben, maar u maakt dit totaal niet aannemelijk. U kent immers noch zijn graad, noch de inhoud van zijn functie (zie gehoor CGVS, p.4), waardoor u niet aantoonbaar dat hij ook werkelijk invloed zou kunnen hebben.

U blijkt bovendien niet te weten of er in deze zaak van 'kidnapping' al een proces of beslissing is geweest (zie gehoor CGVS, p.2), noch hebt u in Kameroen een advocaat gecontacteerd in deze kwestie. U verklaarde immers niet te weten hoe u dit moest doen (zie gehoor CGVS, p. 3). U kent niet de straf voor deze beschuldiging (zie gehoor CGVS, p.3) en u verklaart niet te weten wat er met u zou gebeuren bij een terugkeer naar Kameroen (zie gehoor CGVS, p.4). Nochtans legde u in het kader van uw eerste asielaanvraag een brief neer van een advocaat in Kameroen, opgemaakt na uw vertrek uit uw land van herkomst, waaruit mag afgeleid worden dat u wel degelijk de mogelijkheid had een advocaat te contacteren. Al deze vaststellingen in verband met uw onwetendheid in deze zaak tasten de ernst van uw vrees voor vervolging grondig aan. Bovendien slaagt u er door uw onwetendheid niet in aan te tonen dat u een **reëel risico** op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, loopt. U haalt geen enkel aannemelijk element aan waaruit dit blijkt.

U stelt bovendien dat uw stiefvader weet dat u niet meer in het land bent en dat hij weet dat uw kinderen nog wel in Kameroen zijn, maar u bent niet op de hoogte hoe hij dit kan weten (zie gehoor CGVS, p. 3). Uw tante schreef dat ze met iemand in Yaounde zou zijn gaan praten, maar u hebt hierover geen verdere details (zie gehoor CGVS, p.3). Het is merkwaardig dat u niet meer afweet van de situatie in uw land van herkomst, noch van de stappen die uw tante ondernam om een oplossing te vinden. Te meer daar uit uw verklaringen blijkt dat u regelmatig contact hebt met uw tante, uw vriendin en andere vrienden in Kameroen. Er mag van u verwacht worden dat u, in uw vermeende situatie, op welke wijze dan ook, zou trachten om meer te vernemen over de actuele situatie en hoe uw problemen in Kameroen geëvolueerd zijn.

Uit al het voorgaande blijkt dat u bezwaarlijk kan stellen dat u uw land uit 'een gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Toronto-Vancouver, Butterworths, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.1. Verzoekster roept een schending in van de artikelen 52, 62, 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 samen met een schending van de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur.

Verzoekster stelt dat de bestreden beslissing niet met concrete elementen aannemelijk maakt dat de door haar voorgelegde documenten niet authentiek zijn. Zij benadrukt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (verder: CGVS) aantoonde noch beweert dat zij onwaarheden zou hebben verteld. Er dient dan ook te worden uitgegaan van de echtheid van deze documenten evenals de inhoud.

Verzoekster benadrukt dat zij niet enkel misbruik door haar stiefvader vreest maar ook zal worden aangehouden en opgesloten. Haar stiefvader is nog steeds op zoek naar haar waarbij hij gebruik maakt van soldaten. Zij verwijst ook naar getuigenissen van twee dames. Daaruit kan afgeleid worden dat bescherming niet vanzelfsprekend is.

De bewering dat verzoekster weinig gegevens heeft omtrent de gerechtelijke vervolging én dat deze vervolging niet onder de Conventie valt, kan evenmin overtuigen.

3.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Verzoekster brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Verzoekster verklaart uitdrukkelijk dat de redenen voor de tweede asielaanvraag dezelfde zijn als voor de eerste asielaanvraag (administratief dossier, stuk 4, p.2).

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster ter staving van haar tweede asielaanvraag de volgende documenten bijbracht: de kopie van een aanhoudingsbevel ('warrant of arrest'), twee politietelegrammen, brieven van een vriendin en een tante en foto's van haar kinderen (map documenten).

Omtrent de brieven van haar vriendin en tante dient te worden vastgesteld dat deze een gesolliciteerd karakter vertonen en bijgevolg niet dienstig zijn ter ondersteuning van haar relaas.

Aan de kopie van het aanhoudingsbevel ('warrant of arrest') kan, gelet op de eenvoudige manipuleerbaarheid van kopieën, geen authenticiteitswaarde worden toegekend.

Inzake de bijgebrachte telegrammen dient te worden opgemerkt dat het niet aannemelijk is dat verzoekster in het bezit zou komen van deze telegrammen daar deze blijkens hun inhoud werden opgesteld ten behoeve van de interne werking van de politiediensten. De authenticiteit ervan wordt tevens aangetast door verzoeksters verklaring dat haar stiefvader een telegram aan haar tante gaf (administratief dossier, stuk 4, p.3). Het is immers niet plausibel dat haar stiefvader, weze het een beweerdelijk hoge militair, zomaar een 'official telegram' overhandigt aan een particulier ten aanzien van wie dit niet is bestemd.

De foto's van haar kinderen zijn niet dienstig ter ondersteuning van het asielrelaas.

Verzoekster legt tevens vage verklaringen af over haar stiefvader daar zij, zoals terecht gemotiveerd in de bestreden beslissing, niet kan duiden welke graad of functie hij had/heeft in het leger. Het is evenmin aannemelijk dat verzoekster niet op de hoogte is van de verblijfplaats van haar kinderen die zouden worden beschermd door haar vriendin. Indien haar vriendin een bijzondere inspanning levert om verzoeksters kinderen te verbergen voor de stiefvader, moet aangenomen worden dat verzoekster, als natuurlijke moeder, hieromtrent op de hoogte wordt gehouden, al was het maar om contact met haar kinderen te behouden.

Zelfs indien al enig geloof zou kunnen gehecht worden aan het asielrelaas, *quod non*, dient tevens opgemerkt te worden dat verzoeksters relaas geen nexus heeft met het Verdrag van Genève daar niet aangetoond wordt dat de aangevoerde daden van vervolging hun grondslag vinden in één van de criteria van voormeld Verdrag.

Gelet op het voorafgaande kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in vluchtelingenrechtelijke zin en dient te worden besloten dat zij niet voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

4.1. Verzoekster vraagt de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4.2. Gelet op de vastgestelde ongelooftwaardigheid van haar relaas (zie sub 3.2.) en de elementen in het administratief dossier toont verzoekster niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 20 februari 2009 door:

dhr. W. MULS,   wnd. voorzitter,
   rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. SANEN,   toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. SANEN.

W. MULS.